

LBDIS

We know
books

Colecția *CARTEA DE PROZĂ*

SERIA DEBUT

Copertă: Francisc BAJA
Tehnoredactare: Francisc BAJA
Redactor: Ștefan MELANCU

ISBN 978-973-7676-12-2

EDITURA FUNDAȚIEI ALFA
Bd. N. Titulescu, nr. 30/25
Cluj-Napoca, România
E-mail: fundatiaalfa@yahoo.com
Tel: 0364-882446 ; 0722-577 396

Printed in Romania

Mihai Petean

abis

EDITURA FUNDAȚIEI ALFA
Cluj, 2011

LBRIS

We know
books

I

SĂ ÎNCEP PRIN A DESCURAJA eventua-
lul cititor? Un singur avertisment arunc,
dar numai pentru comoditatea de a nu simți
că îi fur din libertate. Dar e libertatea lui să
îl plictisesc sau să îl interesez în vreun fel,
așa cum e libertatea lui să citească în conti-
nuare sau să se oprească într-un punct.

Ideea unui jurnal propriu-zis nu m-a
atrăs niciodată datorită faptului că îl văd
fie inutil, fie nesincer. Inutil în cazul în care
gândurile pe care le am sunt sistematizate

într-atât încât să le pun pe hârtie ar avea sensul unui exercițiu, mai mult decât orice altceva. Nesincer datorită fragmentării sale. Abia o schiță a minții, jurnalul se axează doar pe anumite aspecte; nu încercă nicio clipă să cuprindă totul și cred că, dacă ar încerca, nu am mai putea vorbi despre un jurnal – acesta ar deveni un roman la fel de detaliat și de lung cum se recomandă viața.

Dar selectivitatea informației, nerușinarea de a pune pe hârtie orice îți trece prin cap, trierea atentă pe criteriile simple „asta da” și „asta nu” are atracția ei distinctă. Rațiunea e singura care trebuie să spună „da” la absolut orice. Emotivul fluid distinge între bine și rău. Și ființa umană, încorporându-le pe amândouă, e cea care trebuie să înfrunte ce e dăunător (nu neapărat ca să învingă) și să încerce să asimileze activ binele, în puținul cantitativ în care apare exterior minții limpede.

Sunt indecis dacă să mă opresc sau nu. Dintr-o dată am o mie de nevoi mai puțin satisfăcute decât să-mi aștern – nerușinat și direct – gândurile pe hârtie. Acestea incluzând cele mai primare nevoi – mi-e somn și sete, vreau o cafea, mi-e foame, aș putea să citesc, aș putea să învăț ceva nou. Cele mai accesibile îmi sunt țigările, așa că îmi aprind una. O nevoie mai puțin. Mai devreme am încercat să mă uit la un documentar despre apocalipsă (sau, mai corect punctat, credincioșii ei) al cărui prezentator mă privește din fereastra internetului, nemișcat. Aș putea să fac și asta.

Orice artă e o deschidere în ființa artistului care permite intrarea liberă tuturor în lumea sa privată, măcar pe o insulă a ei. Și parcă nici atât nu vreau să fiu cunoscut de cei care nu mă privesc în ochi măcar o dată. Dar parcă nici ei nu sunt indispensabili. Aș putea să mă opresc.

Dar care efort nu mi se pare inutil? Toate, încercări în lipsa unor motivații reale, ascunse în spatele întrebării „dar dacă?”, o încercare-compromis cu lumea, prezentă perpetuu. Ce vreau să fac atunci? Nimic. Iar cu cât vreau să nu fac nimic, cu atât *trebuie* să fac ceva.

Îmi găsesc o scuză ca să mă ridic, aproape scârbit nu de inutilitatea scrisului, care îmi pare una dintre puținele activități cu utilitate strict personală, cu esență și sens, lipsită însă de un vizibil finit-recompensă, ci de inutilitatea „impractică” a tot ce îmi place. Mi-e flămândă iguana.

* * *

Am impresia că aș putea să scriu fără oprire o eternitate. Dar, ca pe orice medicament puternic, iau scrisul în doze măsurate, așa cum alții își îneacă plictiseala în socializare sau nemuritorul televizor. Un mod de

u face ceva, un puzzle personal, distracția mea idioată de a simți că fac ceva, mai mult decât a mă holba neatent la reclame repetitive ca să mă pot preface că am nevoie de tot ce se susține că are valoare. Cine știe, poate dacă le vezi de destule ori îți formezi o relație specială cu produsele și cunoscându-le începi să le iubești, acceptând înfrânt mîzga aruncată de altcineva și devenind un devorator neputincios de instrucțiuni pentru cum ar trebui să trăiești, cât de mult și în ce specifice condiții. Devoratorul pasiv se aseamănă raței îndopate. Oricum nu poți să mănânci altceva decât este pe masă. Alegi din finitele opțiuni să devorezi (să te îndopi) cu ceva anume, o anumită configurație măcar. Așa ajungi la necesitatea de a crede că devorezi.

Adevărul, fie spus, aș prefera să putrezesc în liniște și singurătate. Mai mult